

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы рѣмъ рускихъ съятъ о 5-й год. поп. Литер додатокъ библиотека наизнамъ. Повѣстейъ выходить по 2 печат. аршъ кожного 15-го и послѣднаго дня кожного мѣсяца. Редакція и Администрація подъ Ч. 44 улица Галицка. Рукописи засыпаются лишь на попередне застереженіе. Оголошенія принимаются по цѣнѣ 6 кр. бѣтъ одной речки печатной, вѣт руб. „Надбданіе“ по 20 кр. а. в. Рекламаціи неопечатаніи вѣлькій отъ порта. Предлагаютъ и инсертаты принимаются: У Львовѣ Адми- нистрація „Дѣла“, У Вѣдни Насенстинъ & Vogler, Wall- gasse 10; M. Dukes, Klemengasse 13; G. L. Danbe & Singerstrasse 11 а; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Wallungengasse 4. Вѣт Франкфуртѣ M. Haasenstein & Vo- gel, E. L. Danbe & Co. Вѣт Парижѣ Agence Havas. Вѣт Рос- сии. Редакція „Кіевской Старинѣ“ вѣт Кіевѣ, поштови- яды и „Газетне Бюро“ В. Ф. Зама вѣт Одессы Дери- совская ул., д. Ралли 9.

ДѢЛО

Рухъ выборчій.

Рускій центральний комитетъ избирчій затвердивъ кандидатовъ на слѣдую- щій округъ выборчій:

1. На округъ Львовъ-Городокъ-Яворовъ п. Сасиля Нагорного, архитекта и члена ди- мактиція „НародногоТорговлї“ у Львовѣ. (Контръ-кандидатъ — дѣдичъ Давидъ Абрагамовичъ.)

2. На округъ Золочевъ-Перемышляны п. Сонгина Рожанковскаго, совѣтника о-внужнаго суду вѣт Золочевѣ. (Контръ-кандидатъ Тома Стадницкій.)

3. На округъ Калушъ-Долина Бѣбрка п. Юана Романчука, посла соймового, профессора руской гимназіи у Львовѣ. (Контръ-кандидатъ польского комитету крыл. о. М. Сѣнгалевичъ.)

4. На округъ Сгрѣ-Дрогобичъ-Жидачевъ п. Сасиля Ковалевскаго, совѣтника двора у- виція. (Контръ-кандидатъ п. Ко. Охримовичъ.)

5. На округъ Чорткѣвъ-Бучачъ о. Нико- май Галущинскаго, пароха вѣт Дзвинячи. (Контръ-кандидатъ дѣдичъ Ник. Волянскій.)

6. На округъ Перемышль Мостиска-Доброполье п. Дениса Сѣнкевича, директора „А-санды“ у Вѣдни. (Контръ-кандидатъ дѣдичъ Ант. Шківковскій.)

7. На округъ Станиславовъ-Богородчаны-адвоката Томаша п. Дениса Кулаковскаго, урадника прокураторіи скарубы вѣт Krakovѣ. (Контръ-кандидатъ о. Корнилія Мандичевскаго.)

8. На округъ Тернополь Збаражъ-Скалатъ п. Александра Барвінськаго, профессора у- вительской семинаріи вѣт Тернополи. (Контръ-кандидатъ п. Грохольскій.)

9. На округъ Гусатинъ-Теребовля дра И- дора Шарапеніча, профессора университету у Львовѣ. (Контръ-кандидатъ п. Владиславъ Іаковскій.)

10. На округъ Броды-Камінка о. Іоана Іерка, пароха вѣт Галяхъ старобродскихъ. (Контръ-кандидатъ дѣдичъ Келіновскій.)

11. На округъ Самбѣръ-Старемѣсто-Турка Николая Антоненіча, посла соймового, профессора гимназіи вѣт Перемышляни. (Контръ-кандидатъ гр. Лось.)

12. На округъ Сянокъ-Березовъ-Лѣско п. Ирила Ладижинскаго, бургомістра зѣвока. (Контръ-кандидатъ Едв. Гнѣвощь.)

Рускій окружный комитетъ вы- борчій сельского округа Тернополь-Микулинцѣ Збаражъ-Новосело-Скалатъ має честь запросити всѣхъ Пчт. Выборцѣвъ на середу 15 (27) мая с. р. вѣт готелю Ляндава Ч. 4, вѣт Ринку на першомъ поверсії пѣдь чч. 9, 10 и 11, на годину 2 по полуночи на зображеніе, на котрому представится кандидатъ посолской и зложить свое политичне вѣроисповѣданіе. Мѣсцевій комитетъ упрашають подати до вѣдомости Пчт. Выборцѣвъ. — Отъ руского окружного комитету выборчаго Тернопольско-Збаражско-Скалатскаго. Тернополь 8 (20) мая 1885. Григорій Чубатый пред- сѣдатель.

Правыборы вѣт велакой части вже пе-реведеній. О сколько доходить настъ вѣсти, вѣт многихъ сторонахъ Руси выпали они користно для нашої справы. Вѣт загалѣ видко велике раз-будженіе почутя національного и свѣдомости правъ конституційныхъ мѣжъ нашимъ народомъ. Правда, не вѣт однѣмъ мѣсци нашей громади не могли выбрати выборцѣвъ по овой воли, (особливо тамъ, де польскій комитетъ поставивъ яку екоце-ленцію, сына екоцеленціи, або правительственно-го кандидата) але — се треба имъ признати — боролися, мовь тіі льви. По правыборахъ — не легка задача чекає нашу патріотичну интелиген-цію и самыхъ кандидатовъ. Наша интелигенція мусить съ цѣлымъ жаромъ працювати надъ пѣд-несеніемъ духа, пѣдь утвержденьемъ стойкости рускихъ выборцѣвъ, выставленыхъ на тысячній про-бы агитації, неразъ сполученою съ великою а великою деморализацію... — и надъ поясненіемъ рус-кимъ выборцямъ значенія т. зв. „митрополичъ кандидатуръ“. Кандидаты же рускій повинні являтися передъ своими выборцами на цѣлой линії выборчої, вѣзказати имъ свою програму, привязати ихъ до себе и тымъ чиномъ запевнити собѣ выборъ. — Мы переосвѣдчені, що всюди вѣт такихъ окру-гахъ, де кандидата выбравъ собѣ самъ народъ, до той кандидатъ стане передъ выборцами и де интелигенція наша попре его цѣлымъ овомъ моральными впливомъ, — всюди тамъ буде вы-грана — наша! Тожь смѣло до працѣ, до дѣла!

На вѣсть, що вѣт многихъ сторонахъ правы-боры мимо страшної преси выпали для Русиновъ користно, нынѣшній „Dziennik pol.“ (ч. 117) бѣ вѣт великий звѣтъ на алярмъ... „Посля вѣдомостей пише бѧ — які нынѣ достаемо зѣ рѣжихъ

сторонъ вѣхдної Галичини, розвивають москале-фили (читай Русини — Ред.) пебувалу доси агі-тацию и поираютъ си навѣтъ значими грошими (грошей — дай намъ Боже! — Ред.) Донесеніе „N. fr. Presse“, що москалефили стратили духа и вдоволились бы навѣтъ двома крѣблами пособъ скими, есть простымъ маневромъ выборчимъ для за-колосяння чуткости комитетовъ „народовихъ“ (поль-ско-еврейскихъ Ред.), котрой и безъ того отзначаютъ сожаленія достойною апатію и безчинностею. За взорець вѣт тѣмъ взглядѣ може служити коми-тетъ Яворовскій, котрый имовѣрно не знає, що москалефили съ незвичайною форосю працюють на користь свого кандидата Нагорного, а правыборы у всѣхъ трехъ повѣтіяхъ выпали для партії „Народного Дому“ (sic!) дуже щасливо. Вѣт самомъ львовскому повѣтѣ выбрано 10 свя-щениківъ, корифеївъ згаданої партії. Що до ін-шихъ округовъ выборчихъ, то найбѣльше небез-печеніство грозить вѣт Золочевъ-Перемышляни, де противъ совѣтника Рожанковскаго, „deklarowanego Moskala“, поставлено г. Тому Стадницкого.

Підоля колькоразового донесенія „N. fr. Presse“, п. Грохольскій, презесь польского „ко-ла“, що котримъ самій розумійшій Поляки не мо-жуть дати собѣ ради, маєтъ сказати у Вѣдни, що до ради державної не потрѣбно допускати анѣ одного Русина, анѣ зъ партії старыхъ, анѣ зъ партії молодыхъ, анѣ навѣтъ т. зв. „митрополи-чихъ кандидатуръ“. „Apti jednego Rusina!“ — той самъ окликъ повгоряє и сімъ разомъ п. Гро-хольскій, якій бувъ поставленъ передъ двома роками жидовско-польскимъ комитетомъ при вы-борахъ до сойму.

Польскій комитетъ центральний затвердивъ дальше кандидатуру 14) о. Корнилія Мандичевскаго на округъ Станиславовъ-Богородчаны Надвірна-Томашъ.

О. Корнилія Мандичевскаго есть т. з. „кан-дидатъ митрополичъ“. Вѣт Сильвестеръ Сем-браторовичъ розславъ до декановъ дотичного округа (подобно якъ и до декановъ іншихъ округовъ выборчихъ, де поставленій митрополічій канди-датъ) письмо такого содержанія: „Всесесній Ог-че Декан! Зваживши, що зъ посередъ рускихъ кандидатовъ на посли до Думы державної зъ округовъ выборчихъ Станиславовъ-Богородчаны-Надвірна-Томашъ має найбѣльши шансы Всеч. О.

Предплата на „Дѣло“ для Австроїї: для Россії: вѣт цѣлый рѣбъ . 12 зр. на цѣлый рѣбъ . 12 рубл. на пѣвъ року . 6 зр. на пѣвъ року . 6 рубл. на четвертъ року . 3 зр. на четвертъ року . 3 рубл. съ дод. „Библиотеки“: съ дод. „Библиотеки“: вѣт цѣлый рѣбъ . 16 зр. на цѣлый рѣбъ . 16 рубл. на пѣвъ року . 8 зр. на пѣвъ року . 8 рубл. на четвертъ року . 4 зр. на четвертъ року . 4 рубл. на самъ додатокъ: на самъ додатокъ: вѣт цѣлый рѣбъ . 5 зр. на цѣлый рѣбъ . 5 рубл. на пѣвъ року . 2-50 на пѣвъ року . 2-50 рубл. Для Заграниць, окрѣдже Россії: на цѣлый рѣбъ . 15 зр. на пѣвъ року . 750 зр. на четвертъ року . 375 зр. съ дод. „Библиотеки“: на самъ додатокъ: вѣт цѣлый рѣбъ . 19 зр. на цѣлый рѣбъ . 6 зр. Поздніоке число коштує 12 кр. а. в.

деканъ Корнилія Мандичевскаго, то для уникненія деморализуючихъ агитацій, поручаю якъ найусерднѣйше его кандидатуру. Вѣт надѣї, що Всесесній Ог-че Ваща вразъ клиромъ кондаканальними монхъ радъ усугубяєтъ, умоляю для Всѣхъ благодати Божої. — Львовъ, 28 цвѣтня 1885. Сильве. Сембраторовичъ, т. р. Деканъ станиловівскій сов. о. Симеонъ Гарасимовичъ зъ Загвозда высдавъ до деканального свя-щенства обїжникъ (ч. 83) вѣт котрому, навѣши письмо Вѣт митрополита, такъ пише: „На основа-ванію вишне наведеного посланія изволять Все-сесній Ог-че Выборцевъ овоги парохія на-клонити, дабы при выборахъ дя 2 червня 1885 своя голоса дали на о. Корнилія Мандичевскаго, Декана Надвірнянскаго, яко посла до Думы державной“.

Зъ Глиннѣ пишуть намъ: Дня 20 л. мая отбулися вѣт мѣстѣ Глиннѣхъ правыборы вѣт присутності комисара староства п. Корытовскаго и вѣт асистенції жандармерії. — Выбрано дѣвать рускихъ выборцѣвъ: п. Товарицкого, судію повѣтowego, о. Філемона Решетиловича и сѣмъ честныхъ господарѣвъ. Кандидаты польско-жан-дowskій партії прошли при великій меншості. Найсильнѣйшій ихъ кандидатъ и членъ польско-го выборчаго комитету повѣтowego перепавт меншостю 80 голообщъ. Всѣ рускій выборцѣ явилися на мѣсци выбору; навѣтъ два 90 лѣтній стар-цѣ, піддержуваніїи своїми внуками выборцями, при-були, щобы дрожачиши, тихимъ голосомъ заявіти свою волю. Окалѣчелій на обѣ ноги Дмитро Дмышко приволікся на куляхъ. Затихла межи-усобицѣ и споконвѣчній вороги подали собѣ руки, щобъ святе дѣло довести до доброго кінца.

Зъ Дунаева доносять намъ, що тамъ правыборы отбулися дя 16 л. мая и выпали для Русиновъ дуже добре.

Зъ Долини доносять намъ, що якъ вѣт самомъ мѣстѣ Долинѣ, такъ и вѣт мѣсточкахъ сусѣдніхъ мѣжъ интелигенцію и мѣщанствомъ обохъ народностей вѣт значайній мѣрѣ пану на-страй проти вѣнчаній кандидатурамъ правитель-ственныхъ. (Вѣт тѣмъ дѣлѣ нашъ Вѣт. дописуватель зъ Долини надто пессимистично предста-вивъ результатъ выбору выборцѣвъ вѣт самомъ мѣстѣ Долинѣ). Ми не сумієваемо, що значана частина здоровомыслячої интелигенції польской и мѣщанства не пойде за голосомъ Сиренъ пра-

чи. Листъ его зъ 22 сѣчня 1879 р. писаний вже по великоруски и не его рукою, а только підписаній нимъ, подаю вѣт перекладѣ. Ось онъ.

„Тополѣ я особисто не знаю и нѣкоги его не бачивъ, але чувъ про него: онъ бувъ у Казанському университетѣ и вишовъ кудысь лѣкаремъ. Каждутъ, онъ вельми любивъ вишпивати. Чувъ я про него разъ бѣт одного лѣкаря, его товариша, котрый потомъ бувъ у Москвѣ вѣт Шереметьевскому шпиталю, а вѣдруге бѣт небѣщака Виктора Ів. Григоровича. Свої „Чары“ Тополя друкувавъ заочно, дялого они й вишшли зъ великими помылками. Чи живий ще онъ, — не скажу.

Стецко Шерепера — приbrane име свя-щеника Писаревскаго, котрый бувъ на па-ра-фїи чи вѣт Змієвокому чи вѣт Купянському по-вѣтѣ. Онъ почавъ писати вже давно и одна зъ его пѣсень „За Нѣманъ иду“ *) стала така популярна, що М. Маковицкій вѣт першому видаю пѣсень 1828 р. надрукувавъ єи якъ чисто народнику. Вѣдомо ще его комичне Польованіе до товариша, котрый вже бувъ свяще-никомъ вѣт той часъ, коли авторъ мусівъ ще вичитися вѣт Харківскому колегію. „Купало на Івана“ вишшло зъ початку 1840 ѿхъ рр., отзначають доброю свѣдомостю народного побуту, написане гарною мовою, але не ви-ля-ти.

*) Се помылка. Авторомъ пѣсень „За Нѣ-манъ иду“ — Александровъ, отецъ автора опе-рети ѿ такою самою назвою. — О. Я. К.

Зъ моихъ споминокъ.

НИКОЛА КОСТОМАРОВЪ.

(Мої згадки про него и его листы.)

(Конецъ)

„Батькѣвщина“ складалася зъ недрукованої поезії Шевченка, поезії Костомарова, Щоголова, Лиманьского, Старицкого, Шиманова и м. та, та зъ невеличихъ оповѣдань: мого, Морицеса, Левицкого Нечуя и трехъ чи чотирехъ родніхъ казокъ. Бажаючи, щобъ „Батькѣвщина“ перейшла цензурній мѣтарству, я підбираю чисті твори, щобъ не будо жадного нецензурного слова. Однаке пророкованіе Костомарова здѣй-стосло! За кѣлька мѣсцівъ я одержавъ офи-ціальну звѣтку, що „Батькѣвщина“ заборонена.

Вѣдомо я дивувався обѣ заборони, а коли вѣт мѣрії пріятель написавъ до мене про тѣ мої, ради якихъ поставлена та заборона, такъ аже руками оплеснувъ! Цензоръ вѣт „Батькѣвщины“ познаходивъ таке, чого-бѣ я и во вѣкъ не підгадавъ! — навѣт соціалізмъ! Давня то, ми-ла рѣчъ, а й теперъ менѣ и чудно и смішно, якъ згадаю про той „соціалізмъ“ або про „се-раторизмъ“ у поезії Лиманьского „Три дереви-ї“! Та правду сказать, чи є що лекше вѣт свѣ-акт до кожного літературного твору, и. пр. чи-бы до байки про дѣда, що дававъ дѣтямъ мати звязаній оберемокъ патичківъ, причепити ціалізмъ? — особливо жъ у насъ вѣт Россії. — Таке соціалізмъ? — спытавъ бы я, — чи стояло лишень примѣромъ $2 \times 2 = 4$. А тутъ

б

**внѣтельственныхъ и не позволить октroyовать
себѣ пословъ.**

Довѣдуюмося, що и въ львовскому по-
вѣтѣ не обходится безъ урядовои агитаціи за-
польскимъ кандидатомъ, п. Давидомъ Абрагамо-
вичемъ. Доин все такъ бувало, що по правыбо-
рахъ д. к. староство львовске пересыпало выбор-
цамъ карты легитимаційнї. Сего жъ року п. ста-
роста сейчасъ по правыборѣ взывае выборца до
Львова (прошу зважити отрату часу въ день ро-
бочї!) и поговоривши съ нимъ въ четыри очи
въ канцелярії доручає ему карту! На що п. А-
брагамовичъ має самъ трудитися, коли за него
хто другїй зробить!

Зъ Колодѣвки пôдъ Скалатомъ
пишутъ намъ: У нась правыборы були назначе-
ни на день 18 мая отъ 9—12 год. рано. Заразъ
по 8 год. тогожь дня зволивъ праѣхати самъ п.
староста Яннеръ, ба и не самъ, а съ секрета-
ремъ овонмъ, а що скалатскe староство складаеся
ще зъ комисари и практиканта, тожь у нась я-
вилася половина персоналу ц. к. староства. По
сель пойшовъ пострахъ и велике здивованье, бо
сего ще нѣколи не бувало, щобы самъ п. старо-
ста съ секретаремъ правыборы переводили. Въ
мнгъ по ихъ прїездѣ порозбѣгались по селу кон-
ный посланцѣ, явився и п. „ржондца“ тутешний,
стали щось тайно нараджуватись, потому присту-
пили до акту. Зъ канцеляріи выйшовъ п. старо-
ста съ секретаремъ и писаремъ громадокимъ на
дворъ и ставъ передъ маленькою громадкою се-
лянъ а сильно заступленымъ єрействомъ, бо а-
рендаремъ, всею прислугою пропинаційною и
акторами двбрскими, щось толкувати о выборѣ
до izby rado (sic!), ударивъ потому на то, що-
бы лишь тыхъ выбирати, до кого маютъ довѣріе,
казавъ прочитати секретареви 19 §. уставы вы-
борчои, выбравъ самъ до комисіи вѣта, засту-
пника вѣта, ассесора и давши гнѣвно, що „agî-
ować nie wolno“ розпочавъ выборы при зам-
кненыхъ дверехъ. Мѣсцевому священикови
далося втиснутись до кухнѣ, яко передпокою
канцеляріи выборчои комисіи. Падаютъ голосы,
айна конференціи выявляєся: голосы падуть на
ыхъ четырохъ, которыхъ п. староста покликавъ
о комисіи. П. староста говоритъ до выборцѣвъ:
Na tych czterech, porządnych ludzi; żeby nie go-
trzelać głosy, za nimi głosować“. Въ томъ при-
одить черга и на мѣсцевого священика; той вы-
олосивши имена хлопскихъ кандидатовъ, заби-
ается назадъ на свое мѣсто до кухнѣ; въ томъ
выбѣгае за нимъ п. староста: „Ksiądz już glos-
idał, proszę się ztąd oddalić.“ Але се п. старо-
стѣ не удалось. По хвили далася чути коменда:
Nie rozechodzić się, bo może być scisłejszy wybór“
— „хлопска“ партія брала верхъ. Наступила ко-
ротка нарада съ секретаремъ и гром. писаремъ,
тому вѣйтъ выбѣгъ чогось черезъ кухню на
дворъ, за хвилю вернувшись привѣвъ ще выбор-
въ, и староста припустивъ ихъ до отдачи го-
собѣ на своикъ кандидатовъ, а коли ланцухомъ
ними явилося ще 10 селянъ зъ хлопской пар-
ти, заявлено имъ, що вже по выборахъ. А було
перва по 10 годинѣ. Приступлено смило до
рутиніюмъ: на 35 голосуючихъ двома голоса
выбрано кандидатовъ п. старости!

вия величайшаго таланту автора и своего часу
мало добудо собѣ популярности. Чи живый ще
авторъ, — не скажу: коли й живый, то му-
ситъ бути глибокимъ дѣдомъ. Я знавоя въ по-
чатку 1840-ыхъ рр. съ его сыномъ, студен-
томъ Харківскаго университету: онъ, якъ и
отець его, горячо кохавъ нашу народність и
писавъ поезіи, котры друкувавъ въ альманахѣ П.
Корсуня подъ назвою „Снігъ“.

Метлинській Амвросій Лук'янович бувъ
моянъ короткимъ знаемымъ, навѣть другомъ. Онь бувъ професоромъ письменства въ Хар-
ковѣ, потомъ у Кіївѣ, а нарештѣ зновъ у Харковѣ. Доживши старого вѣку (лѣтъ може 60—70) живъ то въ Швайцаріи, то въ Криму въ Ялтѣ и въ червні 1870 р. въ припадку ме-
лаихолія застрѣлився. Я тогдѣ бувъ въ Криму и довѣдавшись про его катастрофу, бажавъ побачити Метлинського, та мене не допущено до него. Послѣ выстрѣлу биъ проживъ ще тижднѣвъ зо два и вмеръ въ страшенихъ мukахъ. У Ялтѣ бувъ тогдѣ лѣкарь Рудань-
скій, велими великій любитель української мовы, поєсть. (Онь переложивъ зъ греческої мовы на українську всю „Іліаду“. Цѣкаво-бъ знати, де дѣвся сей перекладъ, котрий бувъ не злий. Я добре знаявъ Руданьского: биъ бувъ велими талановитый.) Такъ отсей Рудань-

Зъ Яроолавщины доносятъ намъ, що
славленый агитаторъ за польскими кандидатами
о посольства, вѣйтъ зъ Ляшокъ, Василь Середа,
виваеся и теперь по селахъ тамошнаго округа,
чобы або позыокати для польского кандидата вы-
борцѣвъ, або не допустити выбору мѣсцевыхъ
ушастырѣвъ на выборцѣвъ. За тіи нѣкчемній у-
луги получає онъ отвѣтну нагороду, котра ему
— якъ самъ тое открывъ передъ овоими селяка-
ми — за одинъ выборъ посла 80 до 100 зр. до-
ходу приносить. Тымъ разомъ приключилася то-
у Василеви въ Кореници мала пригода. Коли
подчасъ правыборовъ почавъ тамъ агитувати,
чобы тамошнаго пароха о. Мрозовскаго не вы-
итрати на выборцю, повставъ на него межи вы-
борцями такій ропотъ, що если бъ онъ тайкомъ
не бувъ утѣкъ зъ оттамъ, не бувъ бы повернувъ
Ляшокъ съ цѣлыми костями. Тай цѣли своеи
не допявъ тамъ, бо Кореничане — за що
ай буде имъ честь передъ рускимъ народомъ —
выбрали свого душастыря на выборцю одного-
расно. Той самъ Василь Середа, якъ зачуваємо,
авъ подчасъ голосованя такожъ въ Ляшкахъ
выборцямъ картки съ именемъ свого душасты-
я при тѣмъ свого и своеї родини добродѣя
выдирати а натомѣсть имъ картки съ именемъ
жандаря, съ котрымъ онъ мавъ подружитися,
искати, за що, если бъ не наопѣвъ бувъ на той
съ патролюючій жандармъ, ледви чи не була-
ли ему вкроилася кореницка пригода. — Но
таке его поведенье не хоче громада въ Ляш-
кахъ на нову каденцію его за вѣита мати.

Зъ Козлова пишуть намъ: Козлôвъ має „щастье“, що есть маєткомъ самого польского кандидата на округъ Броды-Кам'янка. Въ день передъ выборомъ выборцѣвъ въ Козловѣ завозивъ управитель добръ Кароль Мелецкій кольхъ т. зв. „хрунѣвъ“ до себе, и прирѣкъ имъ всѣмъ, котрѣ съ ними пойдутъ и выберутъ на выборцѣвъ самыхъ такихъ якъ они, а покинутъ Федора Стефановича и Мартина Горошку, — сти бесплатно пасовиско на угорахъ и дрова зъ сса. Такій дарунокъ очевидно швиденько трафивъ переконаня „хрунѣвъ“ въ чч. господарѣ перепали. езпроволочно по выборахъ казавъ той самый п. управитель всѣ угоры поорати и гречкою засѣвъ. Въ наслѣдокъ того ч. Стефановичъ зложивъ такій стихъ:

„Ай ! мы собѣ хрунь-хрунь !
До паньского слуги сунь-сунь...

А онъ насъ проси :
Дай вамъ голосы !

Якъ на нашего лизуна
Дасться вамъ паренина !“

Я ся своихъ отцуравъ,
На угоръ товаръ погнавъ,
Худобку тамъ собѣ попасъ...
Ой ! не обойдесъ безъ ковбаъ !

По выборахъ маешь хрунь-хрунь:
Зъ угорѣвъ назадъ домовъ сунь!
Нынѣ ся вже поправимо
И до своихъ пристанемо,
Всѣ будемо вразъ-вразъ
А ты панцю, зась отъ нась!

недугъ. За-молоду, коли мы опозналися, отзначавоя меланхоличностию и часомъ вкою обурливостею, котра робила его нетесмынь, але бувъ онъ чоловѣкъ добрый и товый до всякой услуги. Родомъ онъ був Гадяча, сынъ убогого дворянина.“

За рокъ може посля сего листу я бувъ у тербуrzъ. Звѣстно, зайдовъ до Миколы Ивановича и просто не познавъ его: такъ вельми збрѣвся и перемѣнився бнъ за шѣсть лѣтъ! Оно диво. Онъ переболѣвъ въ той часъ тифомъ перенѣсь тяжку втрату матери, котру бнъ нечайно любивъ и котра не розлучалася съ нимъ тогдѣ, якъ онъ пробувавъ на засланю въ Саратовъ. Одначе физична старость (ему тогдѣ брѣвъ 63 рокъ; при інчихъ обставинахъ се ще старость!) не порушила духовои оторони. Выїй гуманизмъ Миколы Ивановича, его думки, ляды лишилися тымъ, якими я зазнавъ ихъ и лѣтъ назадъ, побольшало только у него обективности. Я розказавъ ему, що прибувъ до Петербурга поклопотати, чи не дали-бъ менъ дозволю видавать литературну часопись „Луну“ и чи не сна-бъ добитио знесення закона 18 мая. То бувъ вінць 1880 р., часъ найлиберальнѣйшій, якій только бувъ въ Россії посля 1861 року. Микола Івановичъ давъ менъ раду, до кого обернутися и сромовивъ:

— Может я скажу! Часъ бы вже не же-
нти насть съ революціонерами и тими, що ді- уку

Зъ Коломыї пишуть намъ: У наось вы-
гворюють жиды нечувані рѣчи: гурмами ходятъ
по улицяхъ мѣста, ворещатъ, що годъ перейти
перезъ дорогу, одинъ за Бльохомъ, другий за Бы-
комъ. Майже кождого дня прибиваються на му-
рахъ мѣста що-разъ новій р旤жній вѣсти и телев-
грами то за Быкомъ, то за Бльохомъ. Въ зеленій
свята жиды нє мають роботы, то вже годъ съ
ними выдержати. Зъ оварки приходить майже що
дня до бойки на кулаки при страшенному крику.
Чиста Содома и Гомора! Полиціянтѣвъ жиды не
слушаютъ: коли зъявится поліціянтъ, — жиды кри-
чатъ на всѣ голосы: „абе, абе!“ Бурмистръ, дръ
Грахтенбергъ, уступивъ зъ посады. Коли выоши
власти не вглянутъ енергичнѣйше въ той хаосъ,
кій теперь запанувавъ въ Коломыї, — то жи-
довска голота готова зробити ще яку революцію
въ столици Покутя...

Der Privatmann...

Вже то теперь съ тыми спростованіями
годѣ упоратись! Мы примѣромъ сказали не-
давно тому, что митрополичій кандидаты тѣ-
пятся ласкою п. графа Альфреда Потоц-
кого яко Privatmann-а. И отъ заразъ „Gazeta
Lwowska“, „Przegląd“ и „Миръ“ посыпали
спростованіями. А тымъ часомъ есть певною
прѣчею, что гр. „Privatmann“, покликавши до
себе приватно керманичѣвъ львовско-поль-
ской прасы положивъ имъ на сердце — высту-
пiti sout que sout въ оборонѣ тыхъ кандида-
тovъ. Сю задачу и сповнила навѣть одна часть
prasы польской съ выемкою „Gaz. Narodow-ой“
и „Kur. Lwowsk-ого“. Ба, что болѣше! Пана
графа интерпельовано оттакъ на звѣздѣ делега-
татовъ и въ центральномъ комитетѣ поль-
скомъ въ той самой справѣ, яко предсѣдателя
комитету и — знову слѣдувало спростованье
и умыванье рукъ на способѣ бл. п. Пилата,
лонтійского намѣстника. А тымъ часомъ поль-
скій центральный комитетъ выборчій есоли-
даризувався съ кандидатурами митрополичими
и вже одобривъ кѣлькохъ предложенныхъ кан-
дидатовъ. Чи передъ днемъ 2 червня не по-
слѣдуютъ ще які откликаня и спростованія
сихъ кандидатуръ, — не знаємо, але маємо
надѣю, що нарѣдъ рускій самыми выборами
спростує таку приватно почату роботу
котра може вспокоїти приватній амбіції
приватныхъ менеровъ, але хосна общого,
краевого анѣ державного не принесе.

ДОПИСИ.

Зъ Миколаєва.

(Рѣчній загальний зборы „Правды“ въ Микола-
въ, староства бродскаго.) На дни 3-го лат. мая
—го року отбулися загальний рѣчній зборы
Правды“ Миколаївскои. Було се въ недѣлю.
По отправленой вечерни и молебни на интен-
ію товариства, удалися товаришъ до школы.
годинѣ 5-й открылъ голова товариства, о.
анило Танячкевичъ, зборы промовою, въ ко-
рѣй поднѣсь хороше розвитье товариства и тѣ
слуги, який оно за недовгій часъ свого трева-
я (черезъ 1 рѣкъ) вже зробило — таїхъ услуги

и добродѣйства, що приневолили въ-
трѣ ему були въ-раву противнї, й
благодѣйность. Оказалось се въ сорока
кредита и касієра, котра въ сьвѣтѣ
наступили. Рада товариства постара-
потребнї книги бухгалтерій, чи на-
о звѣльненіе тыхъ книжокъ бѣ-
пленко, — одно и друге стояло не
дуду, а першѣ не малого выдатку, бѣ
стояли бѣльше якъ 30 зр. Справа дають
выкало станъ маєтку товариства що
93 кр., — пожичокъ удѣлено на суму
50 кр. Численно вѣбраны товариши
таке совѣстне веденье дѣла повѣрено
радѣ, удѣлили їй похвалу и выбраны
душпастиря миколаївскаго на голову
дара Василя Бакуску на заступницю
Павла Мартишука, Семена Шостака, не
— а на ихъ заступниковъ: Ивана Ци-
и Миколу Голодрыгу. До выдѣлу рѣ-
выбрано Василя Юзьвака и Василя
Послѣ того закрывъ голова зборы, въ-
шего Монарха отспѣвати въ честь Ц.
Товарищъ знову въ подяку и уважанію
сли въ честь своего головы о. Д. Танчик
который наибѣльше своимъ стараніемъ
тволюбностею причинився до зросту єго
ства, „многая лѣта“. Придавляюща
тому зборови, треба було подивляти ге-
гу, съ якою товарищъ прислухувалася
возданіямъ, те заинтересованье ними сл
важный настрѣй при обрадахъ. Въ-
нову въ бухгалтерію, до котрої
раду о. Данило Танчикевичъ сынъ,
никъ інституціи „Правды“, пра-
сюды до свои родини, можна
ввѣрцевою, котра не зробила-бы всту-
кай великой финансової інституції
бить нѣхто іншій, якъ люде прості
Що се товариство добре вже угрунту-
люде зрозумѣли его вагу, — видно
що нынѣ самі бевъ намовы до неї
пауть, а навѣть жінки виявляють
него вступати. — Одною неудачою
можна бы назвати хиба то, що взы-
сть въ селъ сусѣдніхъ за днія
годы на дворѣ не прибули.

По скончаныхъ зборахъ ^{Правд} вався присутный на съи уро^{часто}вия
нячевичъ (сынъ), душпастырь ^{за}ва^{ко}хочу^{ючи} Правдянь, щобы онъ
чимъ другимъ ще памятнымъ ^{учебни}
засновуючи читальню. Выложивши
токъ, добувъ друкованый статутъ ^{зъ}
до подписаня. Наслѣдокъ тои ^{прин}ак-
такій, що статуты заразъ съ ^{на}тою
подписало 24 господаревъ, ^{ка}въ сихъ дняхъ до намѣстництва
можна було потому довѣдатись, то ^{ре}
молодѣжъ заявляютъ охоту ^{вступи}ти
тальнѣ, такъ, що та читальня ве ^{Ед}
але на сотки може числiti ^{членіко}
що се завдячити належить ве ^{вм}
промовѣ, але що верно впало въ ^{вза}
ниву, управлену колька десять ^{въ}
домъ мѣсцевого душпастыря.

Такожь роблягся вже праготи
ложеня въ Миколаевъ великов
крамницъ.

Рухъ въ нашихъ читаль

Зъ Бѣлявінѣць. И наша громада, вѣ
идучи за примѣромъ другихъ громадъ то
ши, що нынѣ безъ науки тяжко живи
отворила у себе читальню, заходомъ че-
настъ. Въ читальнѣи и библиотекѣ

частира Веч. о. И. Зафіовскаго. Откак
тальнѣ отбулося ще въ недѣлю Томи К.
за
сепаратизмъ та польска интрига и то
не одно и то само; что въ литерату-
рную украинскаго слова отолько-
революційныхъ, сколько ихъ и въ
пацтва и въ земской та судовой реформѣ
нась и се було бъ лѣпше того, что изъ-
А може-бъ наше слово одержало одни-
съ правомъ великокорукого, нѣмецкого
жглѣвскаго слова въ Россії. Ось и на

жидовскаго слова въ Россіи... Отъ т
сталося.

Не менъ малювати характеристику
марова; не менъ писати оцѣнку его, відно-
снофіла". Скажу одно, що 22 роки про-
близиво реакція після 1 марта 1881 р. се-
матурально не зачепити в Коотоні, тро-
кто взьмето за житьєнські характеристики
великого труженика на полі науки.
з великою обережностею роздивитися ви-
шини життя Маколы Івановича, перш
поповити хоть одне олово про его заміт-
кований після 1 марта 1881 р.

